

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/10/2024
Identifikačné číslo spisu:	3817010311
Dátum vydania rozhodnutia:	12.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:3817010311.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Jany Kostolanskej v trestnej veci obvineného V. N. pre zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. c) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 12. novembra 2024 v Bratislave, o dovolaní obvineného V. N. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 8. júna 2022, sp. zn. 23To/40/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného V. N. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) zo 4. augusta 2021, sp. zn. 1T/59/2017, bol obvinený V. N. uznaný za vinného

- v bodoch 1. až 10. z opätovného zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, spáchaného formou návodu podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona,

- v bodoch 11. až 13. z prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, spáchaného formou návodu podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona,

- v bodoch 14. až 17. z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, spáchaného formou návodu podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona,

- v bodoch 18. až 19. z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, spáchaného formou návodu podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona,

- v bodoch 20., 21. a 22. z opätovného pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a)

sčasti písm. d), ods. 3 písm. b) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. e), písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona,

- v bode 23. z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona a § 122 ods. 4 Trestného zákona,

- v bode 24. z opätovného zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 5 Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona

- v bodoch 25. a 26. z opätovného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a § 38 ods. 5 Trestného zákona,

- v bode 27. zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. f) Trestného zákona účinného do 1. augusta 2019 s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona

- v bodoch 28. a 29. z pokračovacieho zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 sčasti i podľa ods. 2 písm. c) Trestného zákona,

na tom skutkovom základe, že

1. dňa 25. septembra 2012 v presne nezistenom čase v B. prišiel na H. ulicu B. za B. Č., nar. X. F. XXXX, ktorému ponúkol, či si nechce zarobiť, s čím B. Č. súhlasil, preto obvinený pre neho vypracoval pracovnú zmluvu a následne sa spolu presunuli do predajne T. M., spol. s r.o., na I. U. v B., so sídlom N. XX, Z., IČO: XX XXX XXX, kde poskytol pomoc B. Č. pri vybavovaní zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXX XXX XXX XXX XXX so spoločnosťou H. M., a.s. so sídlom B. X, Z., IČO: XX XXX XXX, pri kúpe chladničky, ktorú vybral obvinený, pričom B. Č. uviedol pracovníka predajne T. na I. U. v B. do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru tým, že predložil pracovnú zmluvu, ktorú zabezpečil obvinený, zmysle ktorej bol čistý mesačný príjem B. Č. vo výške 1.200 eur, aj keď skutočnosťou bol v tom čase nezamestnaný a jeho príjem bol 60 eur, pričom sám nemal úmysel plniť si povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, čím spôsobil spoločnosti H. M., a.s., so sídlom B. X, Z., IČO: XX XXX XXX, škodu vo výške 857,87 eur, pričom obvinený zaplatil akontáciu za zakúpený tovar, vyplatil B. Č. odmenu 100 eur a predal tovar inej - doposiaľ nestotožnenej osobe,

2. dňa 27. októbra 2012 v presne nezistenom čase na H. U. v B. ponúkol B. Y., nar. X. T. XXXX, zárobok, následne na základe jeho občianskeho preukazu vypracoval pracovnú zmluvu a spoločne sa presunuli do predajne X. na I. H. v B., so sídlom, B. X, G., IČO: XX XXX XXX, kde pomohol B. Y. pri vybavovaní zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXX XXX XX so spoločnosťou H. J. K., a.s., so sídlom K. I. XX, N., IČO: XX XXX XXX, v prevádzke predajne pri kúpe skrine, ktorú vybral obvinený, pričom B. Y. uviedol pracovníka predajne X. do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru tým, že predložil pracovnú zmluvu so spoločnosťou Z., s.r.o., I. U. XX, N. I. X., IČO: XX XXX XXX, ktorú zabezpečil obvinený a v zmysle ktorej bol jeho čistý mesačný príjem vo výške 500 eur, aj keď v skutočnosťou bol v tom čase nezamestnaný a poberal invalidný dôchodok vo výške 203 eur, pričom B. Y. nemal úmysel plniť si povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, čím bola spoločnosť H. J. K., a.s., IČO: XX XXX XXX, spôsobená škoda vo výške 1.192,01 eur a obvinený vyplatil B. Y. odmenu 100 eur a následne predal tovar doposiaľ nestotožnenej osobe,

3. dňa 27. októbra 2012 v presne nezistenom čase v B. poskytol pomoc Ľ. L., nar. X. M. XXXX, ktorá za nim prišla dňa 27. októbra 2012 na H. U. v B. so žiadosťou o pomoc pri získaní zárobku, následne na základe občianskeho preukazu Ľ. L. vypracoval pracovnú zmluvu a presunuli sa do predajne F. I., spol. s r.o., na K. H. v B., so sídlom H. I. M. XB, XXX XX Z., IČO: XX XXX XXX, kde poskytol pomoc

L. L. pri vybavovaní zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXX XXX XXXX so spoločnosťou K. H., a.s., so sídlom G. XXXX/XXX, B., IČO: XX XXX XXX, pri kúpe postele, ktorú vybral obvinený na základe pokynu doposiaľ nestotožnenej osoby, pričom L. L. uviedla pracovníka predajne F. I. na K. H. v B. do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru tým, že predložila pracovnú zmluvu so spoločnosťou Z., s.r.o., so sídlom I. U. XX, N. I. X., IČO: XX XXX XXX, ktorú zabezpečil obvinený a v zmysle ktorej bol jej čistý mesačný príjem vo výške 600 eur, aj keď v skutočnosti bola v tom čase nezamestnaná a jej príjem 226 eur pozostával z rodičovského príspevku, pričom sama nemala záujem plniť si povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, čím spôsobila spoločnosti K. H., a.s., so sídlom G. XXXX/XXX, B., IČO: XX XXX XXX, škodu spolu vo výške 536,07 eur, pričom obvinený zaplatil akontáciu za zakúpený tovar, vyplatil L. L. odmenu 60 eur a predal tovar doposiaľ nestotožnenej osobe,

4. dňa 28. októbra 2012 v presne nezistenom čase v B. na H. U. ponúkol zárobok E. X., nar. X. F. XXXX, spočívajúci v tom, že dňa 28. októbra 2012 spoločne so E. X. išiel do predajne F. I. B., K. H. B., kde poskytol E. X. pracovnú zmluvu so spoločnosťou Z., s.r.o., I. U. XX, N. E. X., IČO: XXX XX XXX, za účelom vybavenia úveru č. XXX XXX XXXX v spoločnosti K. H. M., a.s., G. U. XXXX/XXX, B.F., IČO: XX XXX XXX, pričom v zmysle predloženej pracovnej zmluvy mala E. X. zarábať 600 eur, aj keď skutočnosti bola v tom čase nezamestnaná a bez príjmu a v predajni na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zakúpila bližšie nešpecifikovanú skriňu, pričom povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemala záujem si plniť, skriňu následne predal V. N. nestotožnenej osobe a E. X. poskytol odmenu vo výške 90 eur, čím bola spoločnosti K. H. M., a.s., G. U. XXXX/XXX, B. IČO: XX XXX XXX, spôsobená škoda vo výške 954,78 eur,

5. dňa 28. októbra 2012 v predajni W. W. M., s.r.o., na H. H. v B., so sídlom X. U. XX, B., IČO: XX XXX XXX, rovnakým spôsobom ponúkol a poskytol pomoc E. X. pri vybavovaní zmluvy o poskytnutí úveru č. XXX XXX XXX XXX XXX so spoločnosťou H. M., a.s., so sídlom B. X, Z., IČO: XX XXX XXX, v prevádzke predajne pri kúpe spotrebného tovaru z kategórie dvere, pričom E. X. uviedla pracovníka predajne W. W. M., s.r.o., na H. H. v B. do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru tým, že predložila pracovnú zmluvu so spoločnosťou Z., s.r.o., so sídlom I. U. XX, N. I. X., IČO: XXXXXXXX, ktorú zabezpečil obvinený a v zmysle ktorej bol čistý mesačný príjem E. X. vo výške 600 eur, aj keď v skutočnosti bola v tom čase nezamestnaná a bez príjmu, pričom sama nemala úmysel plniť si povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, pričom obvinený vyplatil odmenu 90 eur, čím bola spoločnosti H. M., a.s., so sídlom B. X, Z., IČO: XX XXX XXX, spôsobená škoda vo výške 967,84 eur,

6. dňa 29. októbra 2012 v presne nezistenom čase prišiel na H. U. v B. za L. Y., nar. X. V. XXXX, ktorej ponúkal zárobok, následne na základe jej občianskeho preukazu vypracoval pracovnú zmluvu a presunuli sa do predajne W. W. M., s.r.o., na H. H. v B., so sídlom X. U. XX, B., IČO: XX XXX XXX, kde bolo všetko pripravené na vypracovanie zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXX XXX XXX XXX XXX so spoločnosťou H. M., a.s., so sídlom B. X, Z., IČO: XX XXX XXX, v prevádzke predajne pri kúpe nezisteného tovaru, ktorý vybral obvinený a bol prítomný pri uzatvorení zmluvy, pričom L. Y. uviedla pracovníka predajne W. W. na H. H. v B. do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru tým, že predložila pracovnú zmluvu vypracovanú obvineným so spoločnosťou Z., s.r.o., so sídlom U. I. XX, N. I. X., IČO: XX XXX XXX, v zmysle ktorej bol jej čistý mesačný príjem vo výške 600 eur, aj keď v skutočnosti bola v tom čase na materskej dovolenke a jej príjem bol 273 eur, pričom sama nemala záujem plniť si povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, čím spôsobila spoločnosti H. M., a.s., so sídlom B. X, Z., IČO: XX XXX XXX, škodu spolu vo výške 902,49 eur, pričom obvinený zaplatil za zakúpený tovar akontáciu, vyplatil L. Y. odmenu 100 eur a predal tovar doposiaľ nestotožnenej osobe,

7. dňa 4. novembra 2012 v presne nezistenom čase prišiel na H. U. v B. za S. N., nar. XX. X. XXXX, ktorej ponúkol zárobok, následne na základe jej občianskeho preukazu vypracoval pracovnú zmluvu a presunuli sa do predajne F. I., spol. s r.o., na K. H. v B., so sídlom H. I. M. XB, XXX XX Z., IČO: XX XXX XXX, kde poskytol pomoc S. N. pri vybavovaní zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č.

XXX XXX XXXX so spoločnosťou K. H. M., a.s., so sídlom G. XXXX/XXX, B., IČO: XX XXX XXX, v prevádzke predajne pri kúpe spálne, ktorú vybral obvinený, pričom S. N. uviedla pracovníka predajne F. I. na K. H. v B. do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru tým, že predložila pracovnú zmluvu so spoločnosťou Z., s.r.o., so sídlom I. U. XX, N. I. X., IČO: XX XXX XXX, ktorú zabezpečil obvinený, v zmysle ktorej bol jej čistý mesačný príjem vo výške 700 eur, aj keď v skutočnosti bola v tom čase nezamestnaná, pričom sama nemala úmysel plniť si povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru, čím spôsobila spoločnosti K. H. M., a.s., so sídlom G. XXXX/XXX, B., IČO: XX XXX XXX, škodu vo výške 925,31 eur, pričom obvinený vyplatil S. N. odmenu 50 eur a následne predal tovar doposiaľ nestotožnenej osobe,

8. dňa 16. decembra 2012 v presne nezistenom čase v B. na H. U. ponúkol zárobok B. Y., nar. X. X. XXXX, spočívajúci v tom, že dňa 17. decembra 2012 išiel obvinený V. N. s B. Y. do predajne T. B., na I. U. č. X v budove K. G. v B., kde B. Y. podpísal zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou H. J. K., a.s., K. I. č. XX, N., IČO: XXXXX XXX, a zakúpil mobilný telefón značky Samsung Galaxy S III mini, pri vybavovaní zmluvy bol prítomný a nápomocný obvinený, ktorý dal na tlačivo potrebné na uzatvorenie zmluvy pečiatku od zamestnávateľa Z., s.r.o., so sídlom I. U. XX, N. I. X., IČO: XX XXX XXX, a B. Y. tak získal mobilný telefón Samsung Galaxy S III mini, ktorý odovzdal obvinenému a následne obvinený predal mobilný telefón inej doposiaľ nestotožnenej osobe, za čo dal B. Y. odmenu 30 eur, pričom B. Y. už pri podpisovaní uvedenej zmluvy konal s úmyslom, že splátky nebude platiť, čím svojím konaním uviedol do omylu poškodenú spoločnosť H. J. K., a.s., K. I. č. XX, N., IČO: XX XXX XXX, v otázke plnenia zmluvných a obchodných podmienok dojednaných pri podpise zmluvy dňa 17. decembra 2012 a spôsobil jej škodu vo výške 288 eur,

9. následne znovu dňa 18. decembra 2012 išiel obvinený V. N. s B. Y. do B. T. B., na I. U. č. X v budove K. G., kde B. Y. podpísal zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou H. J. K., a.s., K. I. č. XX, N., IČO: XX XXX XXX, a zakúpil mobilný telefón značky Samsung Galaxy Ace 2 white, pri vybavovaní zmluvy bol prítomný a nápomocný obvinený, ktorý dal na tlačivo potrebné na uzatvorenie zmluvy pečiatku od zamestnávateľa Z., s.r.o., so sídlom I. U. XX, N. I. X., IČO: XX XXX XXX, a B. Y. tak získal mobilný telefón Samsung Galaxy Ace 2 white, ktorý odovzdal obvinenému a následne obvinený predal mobilný telefón inej doposiaľ nestotožnenej osobe, za čo mal B. Y. obdržať odmenu, ktorú nedostal, pričom B. Y. už pri podpisovaní uvedenej zmluvy konal s úmyslom, že splátky nebude platiť, čím svojím konaním uviedol do omylu poškodenú spoločnosť H. J. K., a.s., K. I. č. XX, N., IČO: XXXXXXXX, v otázke plnenia zmluvných a obchodných podmienok dojednaných pri podpise zmluvy dňa 18. decembra 2012 a spôsobil jej škodu vo výške 288 eur, čím svojím konaním spôsobil spoločnosti H. J. K., a.s., K. I. č. XX, N., IČO: XX XXX XXX, škodu v celkovej výške minimálne 576 eur,

10. dňa 19. decembra 2012 v presne nezistenom čase v B. na H. U. ponúkol zárobok E. X., nar. X. F. XXXX, spočívajúci v tom, že vypracoval pracovnú zmluvu pre E. X. so spoločnosťou N. M., s.r.o., B., IČO: XXX XXX XX, v zmysle ktorej mala E. X. príjem 600 eur, aj keď v skutočnosti bola v tom čase nezamestnaná a bez príjmu, následne išiel so E. X. do predajne T. M., spol. s r.o., na I. U. v B., kde uzatvorila so spoločnosťou H. M., a.s., IČO: XX XXX XXX, zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXX XXX XXX XXX, na základe ktorej zakúpila plazmový televízor a fotoaparát, pričom povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemala záujem si plniť, zakúpený tovar následne predal V. N. nestotožnenej osobe a E. X. poskytol odmenu vo výške 80 eur, čím bola spoločnosť H. M., a.s., IČO: XX XXX XXX, spôsobená škoda vo výške 928,93 eur,

hoci bol rozsudkom okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/131/2005 zo dňa 17. októbra 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/64/2008 zo dňa 25. júna 2009 odsúdený za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. k nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením do I. NVS,

11. v presne nezistený deň v mesiaci júl 2014 v presne nezistenom čase v B. na H. U. ponúkol zárobok S. N., nar. XX. X. XXXX, spočívajúci v tom, že dňa 4.7.2014 v presne nezistenom čase išiel obvinený

V. N. s S. N. do predajne T. B., na I. U. č. X v budove K. G. v B., kde S. N. podpísala zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou H. J. K., a.s., K. I. č. XX, N., IČO: XX XXX XXX, a zakúpila mobilný telefón značky Samsung Galaxy S4 mini, pričom pri vybavovaní zmluvy bol prítomný a nápomocný obvinený a S. N. tak získala mobilný telefón Samsung Galaxy S4 mini, ktorý odovzdala obvinenému a následne obvinený predal mobilný telefón inej doposiaľ osobe nestotožnenej, za čo mala S. N. dostať od obvineného odmenu 50 eur, pričom S. N. už pri podpisovaní uvedenej zmluvy konala s úmyslom, že splátky nebude platiť, čím svojím konaním uviedla do omylu poškodenú spoločnosť H. J. K., a.s., K. I. č. XX, N., IČO: XX XXX XXX, v otázke plnenia zmluvných a obchodných podmienok dojednaných pri podpise zmluvy dňa 4. júla 2014 a spôsobila jej škodu vo výške 288 eur,

12. v presne nezistený deň v mesiaci júl 2014 v presne nezistenom čase v B. na H. U. ponúkol zárobok S. N., nar. XX. X. XXXX, spočívajúci v tom, že dňa 8. júla 2014 v presne nezistenom čase išiel obvinený V. N. s S. N. do predajne T. B., na U. Q. Š. X/B v B., kde S. N. podpísala zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou H. J. K. a.s., K. I. č. XX, N., IČO: XX XXX XXX, a zakúpila mobilný telefón značky Sony Xperia M2, pričom pri vybavovaní zmluvy bol prítomný a nápomocný obvinený a S. N. tak získala mobilný telefón Sony Xperia M2, ktorý odovzdala obvinenému a následne obvinený predal mobilný telefón inej doposiaľ nestotožnenej osobe, za čo mala S. N. dostať od obvineného odmenu 50 eur, pričom S. N. už pri podpisovaní uvedenej zmluvy konala s úmyslom, že splátky nebude platiť, čím svojím konaním uviedla do omylu poškodenú spoločnosť H. J. K. a.s., K. I. č. XX, N., IČO: XX XXX XXX, v otázke plnenia zmluvných a obchodných podmienok dojednaných pri podpise zmluvy dňa 8. júla 2014 a spôsobila jej škodu vo výške 288 eur,

13. v presne nezistený deň v mesiaci júl 2014 v presne nezistenom čase v B. na H. U. ponúkol zárobok S. N., nar. XX. X. XXXX, spočívajúci v tom, že dňa 11. júla 2014 išiel obvinený V. N. s S. N. do predajne T. B., na U. Q. Š. X/B v B., kde S. N. podpísala zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXXXXXX so spoločnosťou H.W. J. K., a.s., K. I. č. XX, N., IČO: XX XXX XXX, a zakúpila mobilný telefón značky LG L9 II, pričom pri vybavovaní zmluvy bol prítomný a nápomocný obvinený a S. N. tak získala mobilný telefón LG L9 II, ktorý odovzdala obvinenému a následne obvinený predal mobilný telefón inej, doposiaľ nestotožnenej osobe, za čo mala S. N. dostať od obvineného odmenu 50 eur, pričom S. N. už pri podpisovaní uvedenej zmluvy konala s úmyslom, že splátky nebude platiť, čím svojím konaním uviedla do omylu poškodenú spoločnosť H. J. K., a.s., K. I. č. XX, N., IČO: XX XXX XXX, v otázke plnenia zmluvných a obchodných podmienok, dojednaných pri podpise zmluvy dňa 11. júla 2014 a spôsobila jej škodu vo výške 198 eur,

čím svojím konaním v bode 11. až 13. spôsobila H. J. K., a.s., K. I. č. XX, N., IČO: XX XXX XXX, škodu v celkovej výške minimálne 774 eur,

14. dňa 3. októbra 2012 v presne nezistenom čase v B. poskytol pomoc Ľ. L., nar. X. M. XXXX, ktorá za ním prišla dňa 3. októbra 2012 na H. U. v B. so žiadosťou o pomoc pri získaní zárobku, následne sa presunuli do predajne S. H. B. na I. U. č. XXXX/XA v budove OH. N., kde obvinený čakal vonku pred T. N. a Ľ. L. podpísala zmluvu o poskytovaní verejných služieb č. A 6535941 so spoločnosťou T. M., a.s., so sídlom W. U. X, Z., IČO: XX XXX XXX, a zakúpila mesačný paušál Biznis Profi Svet spolu s mobilným telefónom zn. Apple iPhone S4 32GB White, pričom pri vybavovaní zmluvy bola prítomná doposiaľ nestotožnená osoba, ktorá si vybrala telefón, určila paušál, zaplatila akontáciu a po odchode si pred T. N. prevzala telefón a obvinený aj Ľ. L. si za sprostredkovanie služby zobrali odmenu každý po 50 eur, pričom Ľ. L. už v čase podpisu zmluvy vedela, že predmetný mesačný paušál nebude platiť, čím svojím konaním uviedla do omylu spoločnosť T. M., a. s., W. U. č. X, Z., IČO: XX XXXXXX, v otázke plnenia zmluvných a obchodných podmienok dojednaných pri podpise zmluvy zo dňa 3. októbra 2012 a spôsobila poškodenej spoločnosti T. M., a.s., W. U. č. X, Z., IČO: XX XXX XXX, škodu vo výške 511 eur,

15. dňa 22. októbra 2012 v presne nezistenom čase v B. ponúkol E. X., nar. X. F. XXXX, zárobok spočívajúci v tom, že spoločne so E. X. išiel do predajne S. H., I. U. XXXX/XA v T. N. B., kde E. X. uzatvorila zmluvu o poskytovaní verejných služieb so spoločnosťou T. M., a.s., IČO: XX XXX XXX,

číslo zmluvy A 6569192 a zakúpila mobilný telefón zn. Samsung Galaxy S III white, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXX s paušálom Biznis Profi Svet, pričom V. N. dal na tlačivo potrebné na uzatvorenie zmluvy pečiatku spoločnosti Z., s.r.o., so sídlom I. U. XX, N. I. X., IČO: XX XXX XXX, ako zamestnávateľa E. X., pričom E. X. v tejto spoločnosti nikdy nepracovala a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb nemala záujem si plniť, faktúry za paušál neplatila a mobilný telefón predala neznámej osobe, ktorú skontaktoval obvinený, za čo dostala 40 eur, čím bola spoločnosti T., a.s., IČO: XX XXX XXX, spôsobená škoda vo výške 486 eur,

16. dňa 24. októbra 2012 v presne nezistenom čase v B. na H. U. ponúkol zárobok B. Y., nar. X. T. XXXX, s ktorým sa následne presunul do predajne S. H. B., na I. U. č. XXXX/XA v budove T. N., kde B. Y. podpísal zmluvu o poskytovaní služieb č. A 6573489 so spoločnosťou T. M., a.s., so sídlom W. U. X, Z., IČO: XX XXX XXX, a zakúpil mesačný paušál Biznis Profi Svet spolu s mobilným telefónom zn. Samsung Galaxy S III white za zvýhodnenú akciovú sumu, pri vybavovaní zmluvy bol prítomný obvinený, ktorý dal na tlačivo potrebné na uzatvorenie zmluvy pečiatku od zamestnávateľa Z., s.r.o., I.Á. U. XX, N. I. X., IČO: XX XXX XXX, a B. Y. tak získal mobilný telefón Samsung Galaxy S III white, ktorý následne predal inej doposiaľ nestotožnenej osobe, ktorú kontaktoval obvinený, za čo obdržal sumu 50 eur, pričom B. Y. už pri podpisovaní zmluvy konal s úmyslom, že faktúry za mesačný paušál nebude platiť, čím svojim konaním uviedol do omylu poškodenú spoločnosť T. M., a.s., ktorej bola spôsobená škoda vo výške 486 eur,

17. dňa 12. decembra 2012 v presne nezistenom čase v B. na H. U. ponúkol zárobok V. L., nar. X. W. XXXX, spočívajúci v tom, že sa obvinený V. N. s V. L. presunul do predajne S. H. B., na I. U. č. XXXX/XA, v budove T. N. B., kde V. L. podpísal zmluvu č. A6675277 o poskytovaní verejných služieb so spoločnosťou T. M., a.s., W. U. č. X, Z., IČO: XX XXX XXX, a zakúpil mesačný paušál Maximum 2 spolu s mobilným telefónom značky Samsung Galaxy S Advance, pri vybavovaní zmluvy bol prítomný a nápomocný obvinený, ktorý zaplatil akontáciu za mobilný telefón vo výške 39 eur, následne dňa 13. decembra 2012 v presne nezistenom čase v predajni S. H. B. na I. U. č. XXXX/XA v budove T. N. B., pri preberaní mobilného telefónu kúpeného dňa 12. decembra 2012, podpísal V. L. zmluvu č. F. o poskytovaní služieb so spoločnosťou T. M., a.s., W. U. č. X, Z., IČO: XX XXX XXX, na základe ktorej zakúpil mesačný paušál Mobilný Internet Klasik spolu s tabletom značky Samsung Galaxy Tab 2 10.1 16GB, pričom bol prítomný a nápomocný V. N., ktorý zaplatil akontáciu vo výške 99 eur, V. L. prevzal mobilný telefón a tablet a odovzdal ich za odmenu 100 eur obvinenému V. N., ktorý predal mobilný telefón a tablet inej, doposiaľ nestotožnenej osobe, pričom V. L. už pri podpisovaní uvedených zmlúv konal s úmyslom, že splátky nebude platiť, čím svojim konaním uviedol do omylu poškodenú spoločnosť T. M., a.s., W. U. č. X, Z., IČO: XX XXX XXX, v otázke plnenia zmluvných a obchodných podmienok dojednaných pri podpise zmlúv dňa 12. decembra 2012 a 13. decembra 2012 a spôsobil jej škodu vo výške minimálne 611 eur,

18. dňa 30. júna 2014 v presne nezistenom čase v B. na H. U. ponúkol zárobok I. Y., nar. XX. V. XXXX, spočívajúci v tom, že dňa 1. júla 2014 išiel obvinený V. N. s I. Y. do predajne S. H. B., na U. Q.. Š. č. XX, kde I. Y. podpísala zmluvu o poskytovaní verejných služieb č. A 7821578 so spoločnosťou T. M., a.s., W. U. č. X, Z., IČO: XX XXX XXX, a zakúpila mesačný paušál Panter 35 eur spolu s mobilným telefónom značky HTC Desire 610 white, pri vybavovaní zmluvy bol prítomný a nápomocný obvinený, ktorý dal na tlačivo potrebné na uzatvorenie zmluvy pečiatku zamestnávateľa a I. Y. tak získala mobilný telefón HTC Desire 610 white, ktorý odovzdala obvinenému a následne obvinený predal mobilný telefón inej - doposiaľ nestotožnenej osobe, za čo dostala I. Y. od obvineného odmenu 40 eur, pričom I. Y. už pri podpisovaní uvedenej zmluvy konala s úmyslom, že splátky nebude platiť, čím svojim konaním uviedla do omylu poškodenú spoločnosť T. M., a.s., W. U. č. X, Z., IČO: XX XXX XXX, v otázke splnenia zmluvných a obchodných podmienok dojednaných pri podpise zmluvy dňa 1. júla 2014 a spôsobila jej škodu vo výške 259 eur,

19. následne znovu dňa 3. júla 2014 po telefonickom dohovore, išiel obvinený V. N. s I. Y. do predajne S. H. B., na I. U. č. XXXX/XA v budove T. N. B., kde I. Y. podpísala zmluvu o poskytovaní verejných služieb č. A XXXXXXX so spoločnosťou T. M., a.s., W. U. č. X, Z., IČO: XX XXX XXX, a zakúpila

mesačný paušál Panter Pro 45 eur spolu s mobilným telefónom značky Samsung Galaxy S4 mini, pri vybavovaní zmluvy bol prítomný a nápomocný obvinený a I. Y. tak získala mobilný telefón Samsung Galaxy S4 mini, ktorý odovzdala obvinenému a následne obvinený predal mobilný telefón inej doposiaľ nestotožnenej osobe, za čo mala I. Y. obdržať odmenu, ktorú jej obvinený V. N. nevyplatil, pričom I. Y. už pri podpisovaní uvedenej zmluvy konala s úmyslom, že splátky nebude platiť, čím svojím konaním uviedla do omylu poškodenú spoločnosť T. M., a.s., W. U. č. X, Z., IČO: XX XXX XXX, v otázke plnenia zmluvných a obchodných podmienok dojednaných pri podpise zmluvy dňa 3. júla 2014 spôsobila jej škodu vo výške 324 eur, čím svojím konaním spôsobil spoločnosti T. M., a.s., W. U. č. X, Z., IČO:XXXXXXXX, škodu celkovej výške minimálne 583 eur,

20. dňa 2. januára 2017 v presne nezistenom čase, medzi 13.00 hod. až 18.00 hod. na Ul. G. X/X v B., okres B., sa vlámал do bytu č. X tak, že nezisteným predmetom poškodil riadne uzamknuté vchodové dvere do tohto bytu v oblasti zámku, vošiel cez tieto dvere do tohto bytu, kde z pracovného stola odcudzil notebook značky Acer hodnote 150 eur, atramentovú tlačiareň nezistenej značky v hodnote 120 eur, kľúč od motorového vozidla zn. BMW 5 evidenčného čísla B. XXXCX v hodnote 120 eur, pečiatku spoločnosti B. I. so sídlom V. L. XXX/X, B., IČO: XXXXXXXXX, v hodnote 30 eur, hodinky neznámej značky s kovovým remienkom hodnote 40 eur, LCD televízor zn. LG s uhlopriečkou 90 cm v hodnote 120 eur, čím spôsobil majiteľovi uvedených vecí B. I. škodu v celkovej výške 580 eur,

21. dňa 27. februára 2017 v čase okolo 14:45 hod. v B. na presne nezistenom mieste, počas jazdy vozidlom taxislužby medzi OD Kaufland na Nábřežnej ulici a záložňou na Ulici B. Björnsona, vzal vodičke poškodenej V. B. mobilný telefón zn. LG K8LTE, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, ktorý mala pri sebe v odkladacom priestore pod ručnou brzdou vozidla, čím spôsobil poškodenej V. B., nar. XX. T. XXXX, trvale bytom B., L. Y. I. G. XXX/XX, škodu odcudzením vo výške 100 eur,

22. dňa 15. marca 2017 okolo 20:05 hodiny v Prievidzi na Ulici Björnsona, pri hoteli W., taxíku s evidenčným číslom B. XXX S., poškodeného L. Y., sediac na sedadle spolujazdca pri vydávaní hotovosti za vykonaný prepravu, kedy obvinený predstieral platbu 50 eurou bankovkou, vytrhol poškodenému z ruky sumu 40 eur a začal utekať smerom k bytovkám na Ulici N., čím poškodenému L. Y. spôsobil škodu vo výške 40 eur,

hoci bol rozsudkom okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/131/2005 zo dňa 17. októbra 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/64/2008 zo dňa 25. júna 2009 odsúdený za trestný čin lúpeže podľa § 234 odsek 1 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. k nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením do I. NVS,

23. dňa 30. júla 2017 okolo 16:45 hod. v B. na U. N.. I. XX vnikol bez akéhokoľvek dovolenia a súhlasu na pozemok rodinného domu, ktorý je bezpodielovom spoluvlastníctve manželov a užívateľov poškodených R. Z., nar. XX. W. XXXX, a F. Z. K., nar. XX. W. XXXX, obaja trvale bytom B., N.. I. XXX/XX, a to tak, že preskočil súvislé oplotenie rodinného domu vo výške 120 cm, následne nezisteným predmetom vypáchil petlicu v hornej časti garážových dverí, ktorá garáž je súčasťou rodinného domu, a vstúpil do garáže, kde bol pristihnutý Ing. N. Z., na čo z miesta ušiel,

24. dňa 12. júla 2017 v čase okolo 17:30 hod. v B. na U. G.. O. XX na terase pohostinstva U. M., pri autobusovej stanici, z dôvodu predchádzajúcej informácie údajnom trestnom čine poškodeného W. L. voči obvineného blízkej osobe, tohto minimálne jedenkrát uderl päťou do oblasti tváre, po čom poškodený W. L. spadol na zem, čím poškodenému W. L. svojím konaním, a to priamo týmto úderom, spôsobil dvojité zlomeniny sánky obojstranne, ktoré zranenie si vyžiadalo hospitalizáciu a operačný zákrok so sťažiením obvyklého spôsobu života poškodeného W. L., nar. XX. F. XXXX, trvale bytom O. Č., okres B., v trvaní 10 týždňov,

hoci bol rozsudkom okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/131/2005 zo dňa 17. októbra 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/64/2008 zo dňa 25. júna 2009 odsúdený za trestný čin lúpeže podľa § 234 odsek 1 Trestného zákona v spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona

č. 140/1961 Zb. k nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením do I. NVS,

25. dňa 22. marca 2017 okolo 15:45 hod. v obci I. B., pri prevádzke N., nachádzajúcej sa v blízkosti zastávky ŽSR, na základe jeho predchádzajúcej telefonickkej ponuky z telefónneho čísla „XXXX XXX XXX“, pod zámienkou predaja originálneho výrobku mobilného telefónu zn. Apple iPhone 7 128 GB black (typ MNRJ2CH/A), IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, s kompletným príslušenstvom, pokladničným blokom a záručným listom, vystupujúc pod priezviskom Z., vylákal od poškodeného J. K., nar. XX. J. XXXX, sumu 300 eur, ktorú mu pri preberaní predmetného mobilného telefónu na vyššie uvedenom mieste poškodený aj hotovosti uhradil, pričom v prípade telefónu sa jednalo o lacnú repliku, pokladničný doklad a záručný list neboli pravé, peniaze poškodenému nevrátil, na dohodnuté stretnutie neprišiel, na ďalšiu telefonickú komunikáciu oznamovateľa viac nereagoval, čím poškodenému J. K. spôsobil škodu v celkovej výške 300 eur,

26. dňa 17. marca 2017 okolo 12,00 hodine v Prievidzi v predajni X. W. v OD Prior na Námestí slobody, vystupujúc pod falošnou identitou, prezentujúc zamestnancovi predajne, že sa jedná o originálny mobilný telefón zn. Apple iPhone 6S, 64GB, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, spolu s balením, príslušenstvom, záručným listom a pokladničným blokom, predal túto napodobneninu za sumu 440 eur a následne dňa 20.3.2017 v doobedňajších hodinách tomu istému zamestnancovi predal napodobneninu mobilného telefónu zn. Samsung Galaxy S7 Gold, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, spolu s balením a príslušenstvom, za ktorým prevzal sumu 220 eur, hoci vedel že sa jedná o lacné napodobneniny, čím poškodenej spoločnosti X. W., s.r.o., B. H. X, Z., IČO: XXXXXXXX, spôsobil škodu vo výške 660 eur,

hoci bol rozsudkom okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/131/2005 zo dňa 17. októbra 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/64/2008 zo dňa 25. júna 2009 odsúdený za trestný čin lúpeže podľa § 234 odsek 1 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 9 odsek 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. k nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením do I. NVS,

27. dňa 22. januára 2019 v čase okolo 16:00 hodine v B. na I. V. H. K., na schodisku pohostinstva E., ktoré je situované z bočnej strany na prvom poschodí objektu budovy hotela W., pristúpil zozadu k poškodenému L. W. vo veku 71 rokov, o ktorom vedel, že je osobou vyššieho veku, ktorý kráčal po schodisku do pohostinstva E., pričom počas chôdze schodiskom držal v ľavej ruke bankovku nominálnej hodnoty 20 eur a pravou rukou sa opieral o zábradlie schodiska, túto bankovku mu vytrhol bez slov zozadu z ľavej ruky a pravou rukou mu zo zadného pravého vrecka nohavíc vytiahol pánsku koženkovú peňaženku neznámej značky, čiernej farby, v ktorej mal poškodený finančnú hotovosť vo výške 50 eur, občiansky preukaz, kartičku poistenca VŠZP a preukaz ZŤP osoby, všetko vystavené na meno L. W. a následne z miesta utiekol preč na neznáme miesto, čím poškodenému L. W. spôsobil škodu vo výške 75 eur, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. 1T/110/17 94 zo dňa 7. augusta 2017, právoplatným dňa 11.4.2018, za prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno c) Trestného zákona k trestu odňatia slobody nepodmienečne na 11 mesiacov v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia,

28. dňa 9. februára 2019 v čase okolo 03:30 hod. pri vchode číslo na U.. Š.. N. v B. podišiel k poškodenému X. W., ktorý tadiaľ prechádzal v smere na U.. J.. W., tomuto sa prihovoril a pripojil sa k nemu, pričom po zhruba 50 metroch na ceste za obytným domom so súpisným číslom XXX na U. J.. W., pri rohu oplotenia Obchodnej akadémie priložil poškodenému k pravému boku pri rebrá nôž obojstranným ostrím s dĺžkou čepele 9,5 centimetra a povedal mu, aby mu dal všetky veci a nič neskúšal, na čo mu poškodený z obavy o svoj život odovzdal mobilný telefón značky SAMSUNG A3 bielej farby, IMEI: XXXXXX/XX/XXXXXX/X a peňaženku značky C. M. s obsahom 25 eur v hotovosti, vodičským preukazom, preukazom poistenca VŠZP, kartou ISIC - Student identity, kartou SLSP a tri kusy karty ČSOB, všetky na jeho meno, v čom do ulice, na ktorej sa nachádzali vošiel taxík, čo poškodený využil a utiekol, čím poškodenému X. W. spôsobil škodu vo výške 85 eur,

29. v presne nezistený čas od 23:30 hodiny dňa 11. februára 2019 do 00:09 hodiny dňa 12. februára

2019 v Prievidzi na Svätoplukovej ulici bežal za poškodeným O. T., ktorý utekal zo strachu pred obvineným poza bytový dom smerom na Ulicu F. Madvu v Prievidzi, pričom obvinený na križovatke ulíc Svätoplukova a F. Madvu zozadu podkopol poškodeného, ktorý padol na zem, udel poškodeného do oblasti tváre, na čo mu poškodený zo strachu povedal „...prosím, nechaj ma tak, zober si, čo chceš...“, na čo mu obvinený zobral z vrečka bundy peňaženku s obsahom 2 ks platobných kariet, vodičským preukazom, občianskym preukazom, 2 ks preukazov poistenca, preukazom výsluhového dôchodcu a hotovosťou 600 eur, čím spôsobil poškodenému O. T. škodu vo výške 600 eur.

Prvostupňový súd zároveň podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona zrušil výrok o vine, treste, náhrade škody trestného rozkazu Okresného súdu Prievidza sp.zn. 1T/110/2017, zo dňa 7. augusta 2017, obvineným prevzatého 8. januára 2018, právoplatného 11. apríla 2018, výrok o vine, treste, ochrannom opatrení, náhrade škody rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/148/2018 zo dňa 15. marca 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/67/2019 zo dňa 30. júla 2019 a výrok o vine, treste, náhrade škody rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/92/2019 zo dňa 2. marca 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/40/20, právoplatného 2. júna 2020.

Za skutky pod bodmi 1. až 10., 14. až 17. prvostupňový súd obvinenému uložil podľa § 222 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. h), m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 78 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona prvostupňový súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/284/12 zo 7. decembra 2012, obvineným prevzatého 19. januára 2013, právoplatného 29. januára 2013, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

Za skutky pod bodmi 11. až 13., 18. až 19. prvostupňový súd obvinenému uložil podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona prvostupňový súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Prievidza sp. zn.3T/73/14 z 30. mája 2014, právoplatného 7. októbra 2014, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

Za skutky pod bodmi 20., 21., 22., 25. a 27. prvostupňový súd obvinenému podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona účinného do 1. augusta 2019 s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona uložil spoločný, súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 78 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona prvostupňový súd obvinenému uložil aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá všetkého druhu v trvaní 4 roky a 2 mesiace.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona prvostupňový súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Prievidza sp. zn. OT/46/17 z 23. apríla 2017, právoplatného 4. mája 2017, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

Podľa § 76 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 78 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil aj ochranný dohľad na 2 roky.

Za skutky pod bodmi 23., 24., 28. a 29. prvostupňový súd obvinenému uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona spoločný úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 120 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku prvostupňový súd obvinenému uložil aj povinnosť nahradiť poškodenému L. Y., nar. XX. F. XXXX vo E., trvale bytom B., L. č. XXX/XA, škodu vo výške 40 eur, poškodenému B. Z., nar. XX. F. XXXX, bytom B., W. L. XXX/X, škodu vo výške 660 eur, poškodenému J.N. K., nar. XX. J. XXXX v G., trvale bytom I. B., Š. XXX/XX, škodu vo výške 300 eur, poškodenému B. I., nar. XX. V. XXXX v Č. Z., trvale bytom B., G. U. XXX/X, škodu vo výške 580 eur, poškodenému L. W., nar. X. F. XXXX v N., trvale bytom Z., N. XXXX/XX, škodu vo výške 75 eur.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku prvostupňový súd poškodených K. H. M., a.s. B., G. U. XXXX/XXX, B., IČO: XX XXX XXX, H. J. K., a.s., K. I. č. XX, N., IČO: XX XXX XXX, X. W., nar. XX. V. XXXX, bytom B., J.. W. č. XXX/XX, odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku prvostupňový súd poškodených B. I., nar. XX. V. XXXX v Č. Z., trvale bytom B., G. U. XXX/X a L. W., nar. X. F. XXXX v N., trvale bytom Z., N. XXXX/XX, so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodujúc o odvolaní obvineného V. N. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu rozsudkom z 8. júna 2022, sp. zn. 23To/40/2022, podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil v napadnutom rozsudku prvostupňového súdu všetky výroky o uložených trestoch a spôsobe ich výkonu, ako aj výroky o ochrannom dohľade a o zrušení skorších trestných rozkazov a rozsudkov podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému V. N. uložil:

1) Za skutky pod bodmi 1. až 10. a 14. až 17. podľa § 222 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 78 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona krajský súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona krajský súd zrušil výroky o trestoch v rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/78/2012 z 13. augusta 2013, právoplatného 29. augusta 2013, a v trestnom rozkaze Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/284/2012 zo 7. decembra 2012, obvinenému doručenému 19. januára 2013, právoplatného 29. januára 2013, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

2) Za skutky pod bodmi 20., 21., 22., 25. a 26. krajský súd obvinenému uložil podľa § 212 ods. 3

Trestného zákona účinného od 1. augusta 2019 s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona spoločný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 78 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona krajský súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona krajský súd obvinenému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na 4 roky a 2 mesiace.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súčasne zrušil výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Prievidza sp. zn. OT/46/2017 z 23. apríla 2017, právoplatného 4. mája 2017, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

Podľa § 76 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 78 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil aj ochranný dohľad na 2 roky.

3) Za skutky pod bodmi 23., 24., 27., 28. a 29. krajský súd obvinenému uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona spoločný a úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 120 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona krajský súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Za skutky pod bodmi 11. až 13. a 18. až 19. krajský súd podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, § 44 Trestného zákona s poukazom aj na § 43 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože tresty uložené rozsudkom prvostupňového súdu prevyšovali najvyššiu výmeru trestu dovolenú Trestným zákonom a na základe aj tohoto preto pokladá trest uložený obvinenému skorším trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/73/2014 z 30. mája 2014, právoplatným 7. októbra 2014, na ochranu spoločnosti a nápravu obvineného za dostatočný.

Výroky o zrušení skorších trestných rozkazov a rozsudkov podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona, ako aj výroky o vine a o náhrade škody v rozsudku prvostupňového súdu zostali týmto zrušením nedotknuté.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému rozsudku krajského súdu podal obvinený V. N. dovolanie vlastným písomným podaním, doručeným prvostupňovému súdu 10. novembra 2022, ako aj prostredníctvom pre dovolacie konanie ustanoveného obhajcu JUDr. Jaroslava Hujíka písomným podaním z 29. júna 2023, podaným osobne 30. júna 2023, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku odôvodnil obvinený nesprávnym použitím § 38 ods. 5 Trestného zákona prvostupňovým i odvolacím súdom v jeho neprospech. Použitie § 38 ods. 5 Trestného zákona bez náležitého poučenia súdmi o ukladaní trestu aj s použitím tohto ustanovenia je podľa obvineného zásadným porušením jeho práva na obhajobu. Z obžalôb, ktoré naňho boli podané, bol obžalovaný aj za opätovné spáchanie zločinu len v rámci obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza sp. zn. 2Pv220/17/3307, podanej 13. decembra 2017 a obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza sp. zn. 2Pv 105/19/3307, podanej 6. júla 2020 (skutky 25, 27, 29).

Na možnosť použitia § 38 ods. 5 Trestného zákona obvinený nebol upozornený pred skončením dokazovania, pričom išlo podľa jeho názoru o podstatné poučenie majúce zásadný význam pre jeho obhajobu, pretože použitie tohto ustanovenia podstatne zvyšuje dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby. Obvinený v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Pélissier a Sassi proti Francúzsku č. 25444/94, Block proti Maďarsku č. 56282/09, ako aj čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ďalej poukázal aj na § 284 ods. 2 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva povinnosť súdu upozorniť obvineného aj na možnosť súdu uznať obžalovaného za vinného z trestného činu podľa prísnejšieho ustanovenia zákona než ako posudzovala obžaloba. Nakoľko v troch obžalobách jeho konanie nebolo kvalifikované ako opätovný zločin s hroziacim právnym následkom uvedeným v § 38 ods. 5 Trestného zákona, nemal mu byť konajúcimi súdmi ukladaný trest podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona bez výslovného poučenia a upozornenia. V dôsledku uvedeného bolo obvinenému upreté právo na primeraný čas na prípravu obhajoby vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b), písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj § 34 ods. 1 Trestného poriadku, čím bolo zároveň zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. K záveru o zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu možno podľa jeho názoru dospieť aj z obsahu stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 26/2019 a sp. zn. Tpj 55/2016.

S poukazom na zásadné porušenie jeho práva na obhajobu považuje obvinený rozhodnutie krajského súdu, ktorým mu boli uložené tresty za zbiehajúcu sa trestnú činnosť spolu vo výmere 276 mesiacov, za neprimerane prísne, nezodpovedajúce závažnosti následku spôsobeného trestnou činnosťou, pretože obvinený nespôsobil žiadny závažný následok, škoda, ktorá bola spôsobená majetkovou trestnou činnosťou je z hľadiska závažnosti následku taktiež zjavne neprimeraná a neadekvátne uloženým trestom. Poukázal pritom na to, že najprísnejší z trestov, ktorý mu hrozil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, bol trest odňatia slobody v rozmedzí 7 - 12 rokov. Z tohto dôvodu reálne nepredpokladal, vzhľadom na opomenutie súdov náležite ho poučiť o ukladaní trestu aj podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona, že mu bude uložený trest odňatia slobody vo výmere 23 rokov.

Vyššie uvedené pochybenia prvostupňového súdu pritom obvinený namietal v rámci svojho odvolania, avšak krajský súd sa nimi nedostatočne zaoberal a pochybenie prvostupňového súdu napravil len upustením od uloženia súhrnného trestu uloženého mu prvostupňovým súdom vo výmere 28 mesiacov.

Obvinený je toho názoru, že za skutky z roku 2012, uvedené v bodoch I. až 10. a 14. až 17. rozsudku prvostupňového súdu, za ktoré mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 78 mesiacov, mu nemal byť ukladaný taký prísny trest odňatia slobody, pretože išlo o skutky spred 9 rokov ku dňu vyhlásenia rozsudku prvostupňového súdu, pričom obvinený ani obštrukciami, ani neprítomnosťou nezavinil prieťahy v konaní. Poukázal pritom na zásady ukladania trestov, uvedené v § 34 Trestného zákona, ako aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. júna 2020, sp. zn. II.ÚS 451/2018, sp. zn. II.ÚS 54/2018, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Beck proti Nórsku z 26. februára 2001, Santos proti Portugalsku, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2017, sp. zn. 2 Tdo 19/2015.

V závere podaného dovolania obvinený uviedol, že súdy mu uložili trest bez toho, aby znalci skúmali, či bol schopný vnímať a uvedomiť si, že mu hrozí trest, ktorý mu napokon bol uložený. Sudkyňa prvostupňového súdu mu pred rozhodnutím položila otázky na jeho výšku, veľkosť topánok i váhu, pričom obvinený nadobudol pocit, akoby mu bol trest vymeraný podľa súčtu týchto čísel, a nie podľa zásad na ukladanie trestov a súdnej praxe a z obsahu procesu cítil i rasizmus voči svojej osobe. Na uvedené pritom obvinený poukázal aj pred odvolacím súdom, ktorý však tieto jeho námietky odignoroval.

S poukazom na uvedené obvinený navrhol, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech, a to § 2 ods. 9, § 34 ods. 1 Trestného poriadku, § 38 ods. 5 Trestného zákona, čl. 6

ods. 3 písm. a), písm. b), písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1, 50 ods. 3, 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 8 ods. 2 Listiny. Ďalej navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúci rozsudok prvostupňového súdu, i všetky rozhodnutia na tieto rozsudky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a prvostupňovému súdu prikázal, aby vec opätovne prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza (ďalej len „prokurátor“) písomným podaním z 1. augusta 2023, v ktorom uviedol, že rozsudok prvostupňového súdu i krajského súdu považuje za zákonný. Z obsahu súdneho spisu, ako aj zápisnice o hlavnom pojednávaní je podľa prokurátora zrejmé, že obvinenému i jeho obhajcovi bol 2., resp. 4. septembra 2020 doručený návrh prokurátora na zmenu právnej kvalifikácie skutkov uvedených v obžalobe, v rámci ktorého bol obvinený upozornený aj na skutočnosť, že za skutky pod bodmi 1. až 10. bude prichádzať do úvahy uloženie trestu podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona. Aj za skutok pod bodom 24. je priamo z obžaloby zrejmé, že pri ukladaní trestu môže prichádzať do úvahy aplikácia § 38 ods. 5 Trestného zákona. Vo vzťahu ku skutku pod bodom 28. už obvinenému bol uložený trest odňatia slobody rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/92/2019, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/40/2020, s použitím § 38 ods. 5 Trestného zákona, pričom predmetný rozsudok spolu so spisom bol oboznámený na hlavnom pojednávaní v predmetnej veci, pričom na možnosť ukladania trestu s použitím tohto ustanovenia bol obvinený upozornený aj v obžalobe sp. zn. 2 Pv 105/19/3307, vo vzťahu ku ktorej obvinený uznal vinu.

Vo vzťahu ku každému súhrnnému trestu, ktorý bol obvinenému uložený, bol obvinený náležite upozornený na skutočnosť, že v prípade ukladania trestu bude do úvahy pripadať aplikácia § 38 ods. 5 Trestného zákona. Obvinený pritom v podanom dovolaní nenamietal postup konajúcich súdov ohľadom nedostatku poučenia vo vzťahu k hroziacemu trestu, namietal len jeho výšku ako neprimeranú a domáhal sa použitia § 38 ods. 7, resp. § 44 Trestného zákona.

K osobe obvineného prokurátor doplnil, že ide o extrémne nebezpečného recidivistu, ktorý počas niekoľkých rokov využíval každú do úvahy prichádzajúcu príležitosť na spáchanie trestného činu, pričom trestná činnosť bola jediným zdrojom jeho príjmu. Jeho tvrdenia o tom, že si vstúpil do svedomia a že sa už nikdy nebude dopúšťať trestnej činnosti, možno podľa prokurátora považovať len za účelové tvrdenia, čo obvinený nepochybne preukázal doposiaľ vedeným spôsobom života. Hoci mu bol v súčte uložený trest odňatia slobody v celkovej dĺžke 276 mesiacov, len ku dňu vyhlásenia rozsudku prvostupňového súdu vykonal z tohto trestu vzhľadom na do úvahy prichádzajúce zápočty minimálne 54 mesiacov, teda nedošlo podľa prokurátora ani k prekročeniu hranice prípustnosti maximálneho trestu odňatia slobody vo výmere 25 rokov podľa § 43 Trestného zákona. Tvrdenia obvineného o rasizme sú podľa prokurátora len bezdôvodnými útokmi na súd, pretože sa mu nepáči rozsudok.

S poukazom na uvedené prokurátor navrhol dovolanie obvineného V. N. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

K vyjadreniu prokurátora sa vyjadril obvinený V. N. prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo 14. septembra 2023, v ktorom uviedol, že trvá na všetkých dôvodoch svojho dovolania. Len v jednej z obžalôb bolo jeho konanie kvalifikované aj v skutkovej vete ako opätovný zločin podvodu s návrhom na aplikáciu § 38 ods. 5 Trestného zákona pri ukladaní trestu. Vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 1. až 10. rozsudku prvostupňového súdu obvinený uviedol, že podľa jeho názoru každý jednotlivý skutok je samostatným trestným činom, nejde o pokračovací trestný čin, a z tohto dôvodu kvalifikáciu týchto skutkov ako zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. c) s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona nepovažuje za správnu, keďže podľa jeho názoru ide o samostatné skutky. U návodcu na trestný čin na rozdiel od páchatel'a alebo spolupáchatel'a možno jednotlivé skutky považovať len za samostatné skutky, a to v prípade, ak každý z nich napĺňa všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu. Ak teda konajúce súdy kvalifikovali jednotlivé

konania, z ktorých bol obvinený uznaný za vinného, ako zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 3 písm. a), písm. c) Trestného zákona a trest mu ukladali s použitím § 38 ods. 5 Trestného zákona, porušili zákon v jeho neprospech. Pri ukladaní trestu konajúce súdy podľa obvineného nepostupovali správne, ak mu trest ukladali podľa § 38 ods. 5, ako aj podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, ignorujúc § 38 ods. 7 Trestného zákona.

Použitie okolnosti zvyšujúcej trestnú sadzbu o polovicu z dôvodu spáchania zločinu, za ktorý bol obvinený uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo 17. októbra 2007, sp. zn. 2T/131/2005, teda pred štrnástimi rokmi, pričom v tom čase mal 19 rokov, nepovažuje za správne. Navyše, predmetná okolnosť podmieňujúca použitie vyššej trestnej sadzby mu bola v jednom odsudzujúcom rozsudku pričítaná trikrát, čo vyústilo do uloženia celkového trestu odňatia slobody vo výmere 23 rokov. S výnimkou zločinu lúpeže a ublíženia na zdraví pritom podľa obvineného išlo o drobnú trestnú činnosť s nízkou škodou. Z tohto dôvodu považuje obvinený výroky o treste rozsudku odvolacieho súdu za nezákonné a zotrval na obsahu svojho dovolania.

Na vyjadrenie obvineného reagoval prokurátor písomným podaním zo 6. októbra 2023, v ktorom k doplnenej argumentácii obvineného uviedol, že § 38 ods. 5 Trestného zákona je ustanovením zostrojúcim výšku ukladaného trestu s poukazom na predchádzajúcu trestnú minulosť páchatel'a trestného činu, pričom nejde o otázku skutkovú, ale o otázku podstatnú z hľadiska ukladania trestu, a preto nie je možné v predmetnej veci hovoriť o kvalifikovaní skutku ako opätovného zločinu, tak ako to tvrdí obvinený.

Ku skutkom pod bodmi 1. až 10. prokurátor uviedol, že z výpovedí svedkov L. L., E. X., Y. Š., B. Y., L. Y. a ďalších je zrejme, že im obvinený ponúkol zárobok alebo im pomáhal pri uzatváraní úverových zmlúv alebo zmlúv o pôžičkách, vyberal tovar, ktorý mali takto zakúpiť, následne predával tovar neznámym osobám a žiadateľom o úver či pôžičku, následne vyplácal províziu z predaja, za týmto účelom im vypracoval falošné potvrdenia o príjme, pričom všetky podklady po podpísaní zmluvy si nechal obvinený. V predmetnej veci nešlo len o poskytnutie rady, ale o aktívnu účasť obvineného na trestnom čine, pri ktorom cielene vyhľadal osoby ochotné podpísať zmluvu o úvere či pôžičke, následne im zabezpečil potrebné falošné doklady, tovar kúpený na splátky prostredníctvom úveru či pôžičky osobne predával neznámym osobám, pričom z výťažku z predaja, ktorý si sám prisvojil, vyplácal priamym páchatel'om trestného činu odmenu. Uvedeného konania sa dopúšťal opakovane, cielene v úmysle získania finančného prospechu, keďže nikde nepracoval, nemal žiadny oficiálny príjem, pričom toto bol spôsob, ktorým si zabezpečoval prostriedky na živobytie. Navyše, E. X. ako hlavná páchatel'ka spáchala pokračovací zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona troma čiastkovými útokmi (skutky č. 4, 5, 10 rozsudku), z toho dva čiastkové útoky z 28. októbra 2012 so škodami 954,78 eur a 967,84 eur a tretí čiastkový útok z 15. decembra 2012, s celkovou spôsobenou škodou vo výške 2.851,55 eur, pričom na tento zločin bola opakovane navedená obvineným.

Pri ukladaní trestu postupoval súd podľa prokurátora správne a zákonne, ak ukladal obvinenému súhrnný trest s použitím § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Trestného zákona za súčasného použitia § 38 ods. 5 Trestného zákona, pretože dôvodmi na použitie týchto ustanovení boli vždy iné a vzájomne nesúvisiace právne skutočnosti. Prvou skutočnosťou bolo, že obvinený spáchal trestnú činnosť, za ktorú bol uznaný za vinného pred tým, ako bol v inej jeho trestnej veci vyhlásený odsudzujúci rozsudok, pričom išlo vždy o súbeh úmyselných trestných činov, z ktorých bol minimálne jeden zločinom (skutky pod bodmi 1-10, 14-17 pred vyhlásením rozsudkov Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/78/2012 a 1T/284/12, skutky pod bodmi 20-22, 25-26 pred dorúčením trestného rozkazu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 0T/46/2017), a preto súd musel trest ukladať s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona. Druhou skutočnosťou bolo, že obvinený sa opätovne dopustil zločinu po tom, ako bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo 17. októbra 2007, sp. zn. 2T/131/2005, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 25. júna 2008, sp. zn. 2To/64/2008, za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, s uložením trestu odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Žiadna z okolností, ktorá mala vplyv na použitie § 41 ods. 2, resp. § 38 ods. 5 Trestného zákona, nebola podľa prokurátora obvinenému pričítaná dvakrát, teda

nedošlo k porušeniu § 38 ods. 1 Trestného zákona. Rovnako tak súd podľa prokurátora správne nepoužil § 38 ods. 7 Trestného zákona, pretože použité tohto ustanovenia prichádza do úvahy len vtedy, ak by súčasné použitie § 38 ods. 5 a § 41 ods. 2 Trestného zákona bolo neprimerane prísne, čo však vzhľadom na osobu obvineného neprichádzalo do úvahy.

Na základe uvedeného prokurátor navrhol dovolanie obvineného V. N. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 12. februára 2024.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Zároveň je potrebné poukázať na to, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120, roč. 2012).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal porušenie svojho práva na obhajobu zásadným spôsobom z dôvodu, že v podaných obžalobách nebol poučený o možnosti uloženia trestu aj podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona a rovnako tak ho ani prvostupňový súd nepoučil podľa § 284 ods. 2 Trestného poriadku o možnosti uloženia trestu aj s použitím § 38 ods. 5 Trestného zákona.

K tomu sa žiada uviesť nasledovné:

Podľa § 235 Trestného poriadku v znení účinnom do 15. marca 2024 obžaloba musí obsahovať

- a) označenie prokurátora, dátum a miesto spísania obžaloby,
- b) meno a priezvisko obvineného, dátum a miesto jeho narodenia, bydlisko, prípadne iné údaje potrebné na to, aby sa nemohol zameniť s inou osobou; ak ide o osobu podliehajúcu pôsobnosti súdov podľa § 16 ods. 2, uvedie sa aj hodnosť obvineného a útvár, ktorého je alebo bol príslušníkom,
- c) obžalobný návrh, v ktorom musí byť označený skutok, pre ktorý je obvinený stíhaný, s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne s uvedením iných skutočností, ak ich treba na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným a aby bolo odôvodnené použitie určitej trestnej sadzby; ďalej sa uvedie právna kvalifikácia skutku s uvedením zákonného pomenovania trestného činu, o ktorý v tomto skutku ide, aj príslušné ustanovenie Trestného zákona a všetky zákonné znaky vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu,
- d) ak sa vo veci konalo vyšetrovanie, odôvodnenie obžalobného návrhu, ktoré obsahuje opísanie skutkového deja s uvedením dôkazov, ktoré odôvodňujú podanie obžaloby, obhajobu obvineného a stanovisko prokurátora k nej, ako aj právne úvahy, ktorými sa prokurátor spravoval,
- e) dôkazy, ktoré prokurátor navrhuje vykonať na hlavnom pojednávaní, a zoznam vecných dôkazov, ktoré predkladá súdu s obžalobou, spismi a ich prílohami, a
- f) návrh na uloženie ochranného opatrenia, ak sú na to splnené zákonné podmienky.

Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že náležitosťou obžaloby v zmysle Trestného poriadku nie je uvedenie zákonných ustanovení týkajúcich sa výroku o treste, teda ani ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona. Napriek tejto skutočnosti, tak ako na to poukázal prokurátor vo svojom vyjadrení k dovolaniu, ako aj obvinený vo vzťahu k jednej z obžalôb, bolo ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona uvedené či už v obžalobe alebo v návrhu na zmenu právnej kvalifikácie. Obvinený bol teda o možnosti ukladania trestu aj s použitím § 38 ods. 5 Trestného zákona poučený nad rámec zákonných náležitostí obžaloby.

K obvineným namietanému neuvedeniu § 38 ods. 5 Trestného zákona v skutkovej vete obžaloby, resp. v rámci právnej kvalifikácie skutku sa žiada zopakovať, že § 38 ods. 5 Trestného zákona sa vzťahuje k výroku o treste, preto nemá dôvod uvádzať sa v skutkovej vete ani v právnej kvalifikácii skutku. Pokiaľ obvinený svoju argumentáciu o nevyhnutnosti uvádzania § 38 ods. 5 Trestného zákona zakladá aj na stanovisku trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 26/2019, k tomu možno uviesť, že nielenže sa predmetné stanovisko zaoberá obsahovými náležitosťami odsudzujúceho rozsudku, nie obžaloby, navyše, z jeho záverov vyplýva presný opak toho, čo obvinený v podanom dovolaní uvádza. V zmysle prvého bodu uvedeného stanoviska, uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 14, roč. 2019:

I. Odsudzujúci výrok o vine má jednak skutkovú časť (vetu), a jednak právnu časť, teda právnu vetu a právnu kvalifikáciu.

Skutková veta odráža faktické okolnosti, ktoré sú právne relevantné z hľadiska základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu, teda kvalifikačne použitého ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona. Formulácia „uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu“ (§ 163 ods. 3 Trestného poriadku) znamená povinnosť uviesť vo výroku o vine odsudzujúceho rozsudku okrem skutkovej vety aj tzv. právnu vetu, vychádzajúcu zo znenia ustanovenia (ustanovení), použitého (použitých) na právnu kvalifikáciu činu, ktoré sú označené vo výroku o vine zákonným pomenovaním a číselným paragrafovým označením (s nimi je priamo spojená trestná sadzba trestu odňatia slobody).

Do kategórie faktických okolností uvedených v predchádzajúcom odseku a tvoriacich súčasť skutkovej vety patria aj skutočnosti, ktoré podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona vyvolávajú použitie osobitnej trestnej sadzby, namiesto použitia sadzby, ktorá je uvedená v kvalifikačne relevantnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, resp. namiesto sadzby iného trestu než trestu odňatia slobody, ktorá z právnej kvalifikácie činu inak vyplýva (§ 47 ods. 2, § 61 ods. 4 a 5 Trestného zákona).

Skutočnosti bez kvalifikačnej relevancie, vyvolávajúce použitie ustanovenia všeobecnej časti Trestného

zákona, ktoré len upravuje hranice trestnej sadzby priradenej ku kvalifikačne použitému ustanoveniu osobitnej časti Trestného zákona (§ 38 ods. 3 až 6, § 41 ods. 2 samostatne alebo v spojení s § 42 ods. 1, § 61 ods. 3 a 6 Trestného zákona), nie sú súčasťou skutkovej vety výroku odsudzujúceho rozsudku. Dotknuté ustanovenia sa uvádzajú (označujú) vo výroku o treste v zmysle § 165 ods. 1 Trestného poriadku („s uvedením zákonných ustanovení, podľa ktorých bol trest uložený“).

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že § 38 ods. 5 Trestného zákona spadá medzi ustanovenia, ktoré len upravujú hranicu trestnej sadzby, preto nie je súčasťou skutkovej vety, ani právnej kvalifikácie a uvádza sa len v rámci výroku o treste (tak ako tomu bolo i v predmetnej veci).

Pokiaľ ide o obvineným uvádzané stanovisko trestnoprávneho kolégia sp. zn. Tpj 55/2016, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 44, roč. 2017, jeho obsahom je zjednotenie v otázke možnosti/nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n) a písm. l) Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku, teda zjavne nesúvisí s dovolacou námietkou obvineného týkajúcou sa porušenia jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom z dôvodu ním tvrdeného nepoučenia o aplikácii § 38 ods. 5 Trestného zákona.

K obvineným namietanému nepoučeniu prvostupňového súdu v zmysle § 284 ods. 2 Trestného poriadku sa žiada uviesť, že podľa tohto ustanovenia: „Uznať obžalovaného za vinného z trestného činu podľa prísnejšieho ustanovenia zákona, ako podľa ktorého posudzovala skutok obžaloba, môže súd len vtedy, ak obžalovaného na možnosť tohto prísnejšieho posudzovania skutku upozornil skôr, ako súd vyhlásil dokazovanie za skončené. Ak o to obžalovaný alebo jeho obhajca požiada, treba mu poskytnúť znova lehotu na prípravu obhajoby a hlavné pojednávanie na ten účel odročiť najmenej o päť pracovných dní.“

Ako vyplýva z vyššie uvedeného stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 26/2019, ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona nevyvoláva použitie osobitnej trestnej sadzby, ale len upravuje hranice trestnej sadzby priradenej ku kvalifikačne použitému ustanoveniu osobitnej časti Trestného zákona. Nie je preto dôvod, aby súd postupoval podľa § 284 ods. 2 Trestného poriadku, keďže použitie § 38 ods. 5 Trestného zákona nespôsobuje použitie prísnejšieho ustanovenia Trestného zákona, tak ako to predpokladá § 284 ods. 2 Trestného poriadku.

Vychádzajúc z uvedeného možno uzavrieť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednáváný trestný čin nepripúšťa.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal neprimeranosť uloženého trestu odňatia slobody.

K tomu je potrebné uviesť, že ako je zrejmé zo znenia tohto dovolacieho dôvodu, v jeho rámci možno namietat a) uloženie trestu mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby alebo b) uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednáváný trestný čin nepripúšťa. Posudzovanie samotnej výšky uloženého trestu v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby však nespadá do rámca dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Pokiaľ obvinený v rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal i uloženie trestu mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, s poukazom na to, že najprísnejší trest, ktorý mu hrozil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, bol trest odňatia slobody v trvaní 7 - 12 rokov, pričom mu bol uložený trest odňatia slobody v celkovej výmere 276 mesiacov, k tomu je potrebné uviesť, že obvinenému nebol uložený jeden trest odňatia slobody vo výmere 276 mesiacov, ale za skutky pod bodmi 1. - 10, 14. a 17. mu bol podľa § 222 ods. 3 Trestného zákona (v rámci trestnej sadzby 3-10 rokov) uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 78 mesiacov (t. j. 6 rokov a 6 mesiacov), za skutky pod bodmi 20., 21., 22., 25. a

26. mu bol podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona (v rámci trestnej sadzby 3 - 10 rokov) uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 78 mesiacov (t. j. 6 rokov a 6 mesiacov), za skutky pod bodmi 23., 24., 27., 28. a 29. mu bol podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona (v rámci trestnej sadzby 7 - 12 rokov) uložený spoločný a úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 120 mesiacov (t. j. 10 rokov) a za skutky pod bodmi 11. - 13., 18. a 19. mu bolo upustené od uloženia súhrnného trestu. Z uvedeného prehľadu je zrejmé, že každý z troch uložených trestov odňatia slobody mu bol uložený v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Krajský súd k tomu v odôvodnení napadnutého rozsudku na str. 20 - 21 uviedol nasledovné:

K výrokom o trestoch obžalovaný namietal predovšetkým neprimeranú prísnosť trestov mu uložených. Zvýraznil, že má maloletého syna, zároveň uviedol, že skutky ľutuje a tieto sa stali pred viac ako 10 rokmi.

Preskúmaním výrokov o trestoch uložených obžalovanému dospel krajský súd k prvotnému záveru spočívajúcemu v tom, že všetky 4 obžalovanému uložené tresty v ich súčte prekračujú najvyššiu výmeru trestu odňatia slobody dovolenú Trestným zákonom, ktorá je 25 rokov. S poukazom na § 43 Tr. zák. bolo preto potrebné ohľadom výrokov o trestoch prisvedčiť odvolacím argumentom obžalovaného a tresty uložené obžalovanému korigovať v tom zmysle, aby nepresiahli najvyššiu možnú zákonnú výmeru.

Vzhľadom k tomu krajský súd v časti II. výroku o treste za skutky pod bodmi 11 až 13, a 18 až 19 rozsudku upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Tr. zák. aj s poukazom na § 43 Tr. zák. nakoľko považoval trest mu uložený skorším rozhodnutím Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/73/2014 zo dňa 30.05.2014 na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný. Za tieto skutky bol súdom prvého stupňa uložený obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, a o túto výmeru sa potom obžalovanému znížili tresty mu uložené.

K tomuto je však potrebné vzhľadom na odvolacie argumenty obžalovaného zdôrazniť, že tresty za ostatné skutky mu boli ukladané na dolných hraniciach zvýšených trestných sadzieb. Zvýšené trestné sadzby podľa § 38 ods. 5 Tr. zák. bolo však obžalovanému potrebné ukladať práve z toho titulu, že sa v konaniach uvedených v ostatných bodoch rozsudku dopúšťal opätovného spáchania zločinu, kedy je v zmysle ustanovení Trestného zákona potrebné zvýšiť dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Obžalovaného tiež v páchaní trestnej činnosti neodradili ani v minulosti mu uložené nepodmienečné tresty odňatia slobody, nakoľko sa aj po ich vykonaní dopúšťal trestnej činnosti, dokonca spáchania ďalších zločinov. Uvedené svedčí o ťažkej napraveľnosti obžalovaného.

Zároveň ale krajský súd nemohol prehliadnuť, že súd prvého stupňa pri výmerách trestov použil aj priťažujúcu okolnosť uvedenú v ustanovení § 37 písm. h) Tr. zák. teda, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, pričom však za súčasnej aplikácie § 38 ods. 5 Tr. zák. by použitie aj tohto ustanovenia bolo dvojitém pričítaním v neprospech obžalovaného. Preto krajský súd korigoval tresty uložené obžalovanému aj v tom smere, že ustanovenie § 37 písm. h) Tr. zák. z výrokov o uložených trestov vypustil.

Preskúmaním výrokov o trestoch uložených obžalovanému dospel krajský súd aj k záveru, že za skutky pod bodmi 1 až 10, 14 až 17 rozsudku bol súdom prvého stupňa nesprávne uložený súhrnný trest iba voči rozhodnutiu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/ 284/12 zo dňa 07.12.2012, hoci správne mal byť uložený tento súhrnný trest aj voči rozhodnutiu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/78/2012 zo dňa 13.08.2013. Uvedenú zrejmu nesprávnosť krajský súd napravil, nakoľko sa nejednalo o zmenu rozhodnutia v neprospech obžalovaného, keďže v danej veci prejednával iba odvolanie podané iba obžalovaným (§ 322 ods. 3 veta druhá Tr.por.).

Za skutky pod bodmi 20, 21, 22, 25, 27 rozsudku bol tiež nesprávne uložený trest odňatia slobody. Súd prvého stupňa omylom v tejto časti uviedol aj skutok 27 avšak opomenul uviesť skutok 26 rozsudku. Túto skutočnosť potom krajský súd napravil svojím rozhodnutím, kedy správne v časti I. v bode 2/ výroku o treste uložil trest za skutky pod bodmi 20, 21, 22, 25 a 26. Skutok pod bodom 27 rozsudku mal byť správne zaradený so skutkami č. 23, 24, 28 a 29 rozsudku nakoľko aj za tento mal byť uložený spoločný úhrnný trest, čo krajský súd taktiež napravil v časti I. v bode 3/ výroku o treste.

Krajský súd zohľadniac všetky vyššie uvedené skutočnosti obžalovanému podľa § 321 ods. 1 písm. d) , ods. 2 Tr.por. zrušil výroky o trestoch, spôsobe ich výkonu, ako aj výrok o ochrannom dohľade a o zrušení skorších rozhodnutí podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. v rozsudku súdu prvého stupňa a obžalovanému sám ukladal tresty odňatia slobody, do ktorých premietol nápravu pochybení súdu prvého stupňa vyššie podrobne rozobratých.

Obžalovanému vzhľadom k tomu, že skutkový stav bol súdom prvého stupňa správne zistený krajský súd sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uložil tresty odňatia slobody dva krát v trvaní 78 mesiacov, a jeden trest v trvaní 120 mesiacov. V súvislosti s ich výmerou krajský súd uvádza, že nebolo možné prehliadnuť predchádzajúci život obžalovaného. V aktuálnom trestnom konaní je uznaný vinným z 29 skutkov. Hoci obžalovaný v odvolaní argumentuje, že boli spáchané pred viac ako desiatimi rokmi, nemožno s takýmto argumentom súhlasiť. K páchaniu skutkov obžalovaným dochádzalo v rozmedzí od roku 2012 do roku 2019 a to napriek tomu, že medzitým bol odsúdený za inú trestnú činnosť. U obžalovaného v minulosti iné prostriedky nápravy jeho osoby vrátane nepodmienečných trestov odňatia slobody súdom mu uložených zlyhali, a tieto ho neodradili ani od opätovného spáchania zločinov.

Obžalovanému nebolo možné v jeho prospech priznať žiadne poľahčujúce okolnosti, aj jeho oľutovanie skutkov vyznelo len formálne. Krajský súd to judikoval v mnohých svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, že osobe, ktorá sa dlhodobo dopúšťa trestnej činnosti možno len ťažko priznať poľahčujúcu okolnosť, že svoju trestnú činnosť „úprimne“ oľutovala.

Pre výkon trestov odňatia slobody obžalovaného krajský súd v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia nakoľko bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestných činov vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Takto uložené tresty zodpovedajú všetkým kritériám na ukladanie trestov uvedeným v § 34 ods. 1, ods.4 Tr. zák., a sú vyslovene potrebné na nápravu a prevýchovu obžalovaného. Navyše zohľadňujú aj všetky zásady generálnej a individuálnej prevencie.“

Zároveň, k námietke obvineného, že mu nebol ukladaný jeden spoločný trest odňatia slobody, sa žiada uviesť, že tomu tak bolo z dôvodu, že medzi spáchaním jednotlivých skutkov tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku krajského súdu, bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok alebo trestný rozkaz, vo vzťahu ku ktorým bol obvinenému ukladaný súhrnný trest odňatia slobody. Vo vzťahu k všetkým 29 skutkom teda nejde o súbeh trestnej činnosti obvineného, ale o recidívu, a z tohto dôvodu nebol obvinenému ukladaný jeden úhrnný trest odňatia slobody, ale tri samostatné tresty odňatia slobody, pričom v dvoch z nich išlo o súhrnné tresty odňatia slobody, vo vzťahu ku ktorým boli zrušené aj výroky o trestoch skorších rozsudkov alebo trestných rozkazov, ktorými bol obvinený uznaný za vinného, a v treťom išlo o spoločný trest odňatia slobody, v rámci ktorého boli zrušené tak výroky o vine, ako aj výroky o treste skorších rozsudkov a trestných rozkazov obvineného.

Napokon, v rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nepoužitie mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 Trestného zákona. K tomu sa žiada poukázať na stanovisko trestnoprávneho kolégia, prijaté 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5, roč. 2011, v zmysle ktorého:

„Hmotnoprávne ustanovenie § 39 Trestného zákona (resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006) o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody svojou povahou a významom sa primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a nasl. a na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriaďovať pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“, zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.“

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Trestného zákona (resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006), v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona, resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006 nezakladá žiadny dovolací dôvod.“

Vychádzajúc z vyššie uvedeného je zrejmé, že dovolacie námietky obvineného týkajúce sa nepoužitia zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 Trestného zákona nenapĺňajú ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku ani žiaden iný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Možno preto uzavrieť, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nesprávne súbežné použitie § 38 ods. 5 a § 41 ods. 2 Trestného zákona, s tým, že konajúce súdy mali postupovať v zmysle § 38 ods. 7 Trestného zákona, v zmysle ktorého „Ustanovenia odsekov 4 až 6 sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatel'a neprimerane prísne.“

K tomu je potrebné poukázať na rozsudok najvyššieho súdu zo 6. februára 2020, sp. zn. 5 Tdo 66/2019, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 26, roč. 2020, v zmysle ktorého: „Po nadobudnutí účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL ÚS 106/2011, o nesúlade § 41 ods. 2 Trestného zákona v texte za bodkočiarkou s čl. I Ústavy Slovenskej republiky je ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona obsolentné, keďže už nedochádza k interakcii medzi § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorý zvyšuje (naďalej len) hornú hranicu trestnej sadzby, s § 38 ods. 4 a 6 Trestného zákona, ktoré z tam uvedených dôvodov zvyšujú dolnú hranicu trestnej sadzby, a je a priori vylúčené, aby súčasné použitie týchto

ustanovení mohlo byť pre páchatel'a neprimerane prísne.“.

Vychádzajúc z uvedeného judikátu je zrejmé, že konajúce súdy postupovali správne, keď obvinenému ukladali trest s použitím § 38 ods. 5, ako aj § 41 ods. 2 Trestného zákona, teda neaplikovali ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona, ktoré je po nadobudnutí účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 106/2011 obsolentné.

Možno preto konštatovať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v predmetnej veci naplnený nebol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného V. N. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.